

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון קל"א

פרשת צו

שבת פרה

תשפ"ד

- ליל ש"ק צו תשפ"ב
- של"ס צו תשפ"ב
- של"ס שמיני פרה תשפ"ב
- של"ס ויקרא זכור תשפ"ד

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

לע"נ

מרן אדמו"ר הרה"ק רבי יצחק זי"ע

בן

מרן אדמו"ר הרה"ק רבי יוסף זי"ע

נלב"ע י"ט אדר תשנ"ג

הונצח ע"י התנא דבי נשיאה

הרה"צ רבי ישראל ארנסטר שליט"א

הרב יצחק קאליש שליט"א

לע"נ זקינו

כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען וצוקל

הרה"ק רבי ישראל אברהם בן הרה"ק רבי

אליעזר זוסיא

נלב"ע כ"ה באדר ב' תשע"ט

הרה"ח ר' אברהם יצחק מאנדלבוים שליט"א

לע"נ

הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי ב"ר אברהם יצחק

מאוסטראווצא זי"ע

נלב"ע י"ט אדר תרפ"ח

אוצרות אמשינאוו

1-605-313-6873

בארה"ק – 074-796-4020

ניתן לקבל הגליון

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ו

בארה"ק

ירושלים

אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ו

ביתר

אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ו

בני ברק

אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ו

בית שמש

אצל הר"ר שמחה בונם רוסט הי"ו

חיפה

אצל הר"ר ישראל ברודבקר הי"ו

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל שבת קודש

פרשת צו תשפ"ב לפ"ק (שיתסר באדר)

בשבת, ואחת בשני בשבת וכו', וכשהגיעה אליה השפחה של שבת, היתה יודעת שהיום שבת. ומכאן שמי שמחזיק עצמו בקדושת שבת, בכל מקום שהוא נמצא בו, יכול לחזור משם בכל עת אל ה', כי בכח קדושתה ינצל מהכל.

*

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה. הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר, ואש המזבח תוקד

הנה אסתר המלכה היתה יתומה מאב ואם, ואחר שלקחה מרדכי הצדיק לביתו, שוב נפלה בידי הרשע אחשוורוש, ושם הגיעה למצב שאמרה 'וכאשר אבדתי אבדתי', וכן כאשר באתה לבית הצלמים, זעקה א-לי א-לי למה עזבתני וגו', ואיך היתה לה תקומה אחר שעברה כל זאת, אלא דאיתא **בגמרא** (מגילה יג.) עה"פ ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך, אמר רבא שהיתה מונה בהן ימי שבת, דהיינו שהיתה משרתת לה אחת באחד

החידושי הרי"ם, שענין הזירוז הוא דוקא בקרבן עולה, כיון דאיתא בחז"ל (ירושלמי יומא פ"ח) שהעולה מכפרת על המחשבה, והנה לכל האברים יש כסוי, כמו עפעפי העין, שבזה יכול לסוגרו בקלות, וכן האוזן יכול לכופף לתוכו, שלא ישמע דברי הבאי, אבל המחשבה אין לה שום כיס לעצור בעדה, והיא משוטטת בכל, על כן ביותר צריך לזרוז, שישמור מחשבתו כהוגן.

*

זאת תורת העולה. ופירש"י אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרוז כמקום שיש חסרון כיס. ומבאר **הישמח ישראל זי"ע** שלכל עבירה יש קץ ותכלה, ולאחר שנגמר העבירה כגון לאחר שעה או יום וכו', יודע שנגמר העבירה. אך הרהורי עבירה קשים מן העבירה, שכן מי שנכשל במחשבות אין לזה שיעור, ויכול להסתובב כך שבועות וחדשים

בו. ענין הקרבנות הוא להתקרב אל ה', וזהו שורש לשון קרבן.

וידועים דברי **הרמב"ן** בפרשת ויקרא (א, ט) שהקרבנות באים לתקן את המחשבה והדבור והמעשה של החטא, והסמיכה הוא כנגד חלק המעשה, והווידוי בפיו הוא כנגד הדבור, והשרפה באש של הקרב והכליות הם לתקן כלי המחשבה והתאוה וכו'.

ובכלי יקר (ו, ב) מפרש 'ואש המזבח תוקד בו', תוקד 'בו' באדם המקריב את הקרבן, שאש המזבח צריך לפעול עליו שיתמלא יראה, ויאמר לנפשו איך עשיתי את הרע בעיני ה', ובזה נמצא שאש המזבח פועל בו, ומשיבו בתשובה שלימה, ושורף בו כל מחשבה רעה וכל הבהמיות שבו.

וראה **ברש"י** (ו, ב) אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרוז במקום שיש בו חסרון כיס. ואומרים משמו של הרה"ק

הרי"ף, ברכות א, ב ד"ה והא) על ספק עבירה. שכתב שם בלש"ק, 'וזהו עיקר היראה' ליהרר מהספקות וכו', שעונש הספק יותר מהודאי וכו', והטעם בזה שהחמירו על הספק יותר מן הודאי, מפני שעל הודאי משים האדם החטא אל לבו, ודואג ומתחרט עליו וחוזר בתשובה שלימה, אבל על הספק, עושה סברות ואומר, אותה חתיכה שאכלתי, אולי היתה מותרת, ולא ישית אל לבו לשוב, ולזה החמירו בו יותר.

רח"ל, וע"ז אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש חסרון כיס, במקום שאין כיסוי לסיר, ונשאר פתוח לעולם ח"ו, ועל כן כשבא קדושת שבת צריך כל אחד לחזור לכור מחצבתו, ולהתקרב לה'.

ועוד מביא הישמח ישראל, בחומר ענין המחשבה, שבהרהור נדמה להאדם שלא חטא כלל, ואינו שם ליבו לשוב בתשובה על כך. וכדברי רבינו יונה (על

סעודה שלישית

פרשת צו תשפ"ב לפ"ק

כ"ק אזמו"ר זצלה"ה הקשה מהו הענין של המצוה דתרומת הדשן, הלוא הקרבן כבר כיפר על כל החטא, ומה לנו עוד עבודה עם האפר שלו. וכיאר, דאכן בוודאי הקרבן שנקרב על גבי המזבח כבר כיפר את כל החטא, ומ"מ כיון דחזינן שנשאר דשן מהקרבן, הרי זה סימן שגם אחר כפרת החטא עדיין נשאר פגם שמפריע לעבודת ה', שצריך לתקן גם אותו, ולכן היו צריכים עבודה גם בהדשן עצמו, שבזה ימחוק לגמרי את כל הרושם שנשאר מהעבירה.

הרה"ק בעל התניא (בסידור) מסביר את ענין תרומת הדשן בדרך העבודה, ראשית מהו ענין התרומה, ושנית למה

ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו, והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח, ושמו אצל המזבח. ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים, והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור.

הנה בריש הפרשה יש לנו תורת העולה, הנשרפת כליל על גבי המזבח, ונאמר לאחריו, מצוה לקחת בכל יום תרומה מן הדשן, ולהניחו בצד המזבח, ושם היה נבלע במקומו בדרך נס, ולאחריו נאמר, שאחר שנתמלא הדשן על גבי המזבח, היה מוציאים אותו אל מחוץ למחנה.

אך בכל זאת צריך לזוהר שלא יהא בזה שום עצבות שאינו מועיל לעבודת ה', אלא הופך את האדם להיות כאבן דומם בלי שום רצון וחשק, שאז נהפך ח"ו להיות, כלשון קדשו של בעל התניא 'כאסקופא לדריסת רגלי החיצונים', ואפר כזה צריך להוציא לגמרי מחוץ למחנה, ולא יעלה ולא יבוא כלל.

יה"ר שנזכה לעבוד את ה' בהתלהבות אש, מתוך שמחה וחיות, ולהיות בענווה ושפלות, ונזכה לגאולה במהרה.

את הדשן המתמלא על גבי המזבח מוציאים מחוץ למחנה לגמרי. ומסביר שעבודת הקרבנות בימינו נעשית ע"י עבודת התפילה, כמ"ש ונשלמה פרים שפתינו, והנה כל מה שהאדם מתלהב ומתבונן יותר בתפילתו, דוקא ע"ז הוא מרגיש יותר את גודל ריחוקו מה', וזהו הרמז בהאפר שנבלע בצד המזבח, שהוא השפלות הבא ע"י שריפת הקרבן. וזה עבודה חשובה מאד, כי על ידי השפלות הבא ע"י תפילתו, זה מגביר ביותר את התשוקה לעבודת ה' באמת.

אחר אמירת לחיים

ואח"כ היה אומר עוד פעם תורה מענינים שיהי' בדור עקבתא דמשיחא. וזכר ג' דברים ששמע מהרבי, א[שלפני ביאת המשיח, ירמסו את יראי שמים באופן כזה שאף תלמידי הבעש"ט זי"ע לא היו

השבוע היארציית של הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע, שמעתי איש מפי איש מאחד שקיבל ממנו, שמנהגו של הרבי ר' אלימלך זי"ע היה לומר בסעודה שלישית דברי תורה על פרשת השבוע,

שמנפים את הקמח, אזי מקבל גם הקמח הטוב מכות מכל הצדדים, עד שהקמח הטוב נופל למטה במכה חזקה, והפסולת נשארת למעלה בתוך הכברה, ואז יתריס הפסולת שנשארה בכברה, לפני הקמח הטוב, הבט וראה, לא קבלתי מכות כמותך, וגם נשארתי למעלה. אבל הפסולת אינו יודע את האמת, שאחרי הבירור הזאת, יזרקו את כל הפסולת מן הכברה עד שיהיו בטלים לגמרי.

יכולים לחיות מרוב צער, אבל הקב"ה יוריד בדור ההוא נשמות עם קטנות המוחין, שלא ירגישו כל כך את הצער. בן הקב"ה כביכול יעביר חבל על כל הגלויות, וכולם יחזיקו בחבל, והקב"ה יטלטל את החבל בחזקה, והטפשים יעזבו את החבל, ויאמרו שאין הקב"ה חפץ שיחזיקו בה, אך מי שיש לו שכל בקדקדו ימשיך להחזיק הלאה. ג] הקב"ה כביכול ינפה את כל העולם, כמו שמנפים קמח בכברה, והנה בשעה

סעודה שלישית

פרשת שמיני – שבת פרה תשפ"ב לפ"ק

ועשו חשבונות, ומזה באו לידי טעות עד שעשו את העגל. ולכן מעתה יש לתקן הדבר ולהתנהג בדרך של אמונה ותמימות, וזהו הענין שקבעו כאן בפרה אדומה לעשות חוק בלא טעם. וזהו דברי ר' משה הדרשן, תבוא אמה היינו פרה אדומה, שהוא חוק בלי טעם, שקיומו מורה על תוקף אמונה. ותקנת צואת בנה שתכפר על חטא העגל, שהיה שם חיסרון אמונה.

ובישמח ישראל (שמיני א) מרחיב ביסודן של דברים, בהקדם דברי **חז"ל** עה"פ זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא עליכם כבוד ה' (ט, ו), ולא נתבאר מהו הדבר

זאת חקת התורה וגו' ויקחו אליך פרה אדומה וגו'. **וברש"י** (יט, ב) חקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה, ע"כ. כלומר שהיא חוק בלא טעם. ובהמשך מביא **רש"י** ממדרש אגדה **מר' משה הדרשן**, שהפרה היא ענין של 'תבוא אמו ותקנת הצואה. כך תבוא פרה ותכפר על העגל'. נמצא דיש כאן טעם, שבא לכפר על עוון העגל.

וביאר **א"ז הרה"ק מווארקי זי"ע**, דבאמת היא חוקה, ומה שאמרו טעם, זהו כדי להסביר אמאי קבעו כאן דוקא מצוה בלא טעם, ועל זה אמרו, שכיון שכל חטא העגל נצמח מזה שלא ידעו היכן משה,

ובאמת זכו לכל דרגות הללו לא ע"י הכנתם, אלא ע"י קדושת משה רבינו. ובזה שתלו דרגתם בהכנת עצמם, נכשלו רח"ל.

והן אמת שכל איש ישראל צריך לעשות הכנה דרבה, לפני כל מצוה ומצוה, למען יוכל לקבל אורו יתברך שהאיר לנו. אך ההכנה האמיתית הוא הכנעה וביטול, וזה בא על ידי זה שמתכוונן בגדלות הבורא, כמו"ש דוד המלך **בתהילים** (ת, ד) 'כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך' וגו'. ודוקא זה גורם שנעשה שפל בעיניו, ומתעורר אצלו ההרגשה של ביטול, בבחינת 'מה אנוש כי תזכרנו', ונופל עליו פחד הבורא יתברך. ואז נעשה ראוי לקבל את שפע הבורא. וזהו מאמר הרה"ק רבי **בעריש מביאלע זצללה"ה זי"ע** ש'אפר כירה מוכן הוא' (מס' ביצה ב). כלומר, שההכנה הראויה הוא, להיות בבחינת אפר.

שצריך לעשות, ודרשו חז"ל 'זה הדבר', אמר להם משה לישראל 'אותו יצה"ר תעבירו מלבבכם', ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום, עיי"ש.

הנה אנשי דור המדבר, לאחר קבלת התורה, היו במדרגה גבוהה עד מאד, וכאשר לפי חשבונם התאחר משה לירד מן ההר, הרגישו שנחסר להם מאורם שהיה להם עד עתה. והן בני ישראל דימו בנפשם כי כל מדרגתם שהיה להם עד עתה, הרי זה בזכות הכנתם הגדולה לקבלת התורה, ולכן עתה שירדו ממדרגתם, חשבו שזה מחמת שמשוה רבינו אינו נמצא, לכן אינם יכולים לקבל השפע הראוי להם מצד הכנתם, אך לא תלו בעצמם שום חסרון מצד המקבל, וזהו שאמרו (שמות לב, א) כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים, לא ידענו מה היה לר', היינו איזה חסרון נעשה בו, שאינו יכול עתה להנהיגנו.

משה רבינו שנגמר בדעתם, שהכינו את עצמם להשראת השכינה כראוי וכנכון, כמ"ש ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה' היינו בדביקות נפלא. לזה הזהירם משה רבינו, זה הדבר וגו', אותו היצה"ר אשר היה לכם מאז בעת החטא להלך בגדולות ונפלאות, תעבירו מלבבכם, כי ח"ו אם יחסר לכם האור תוכלו לבא ח"ו לחסרון, ולכן אל תעשו כזאת, אלא תתנהגו בדרך של ביטול, ורק 'את הדבר אשר צוה ה' תעשו'.

ובזה מבאר המשך דברי חז"ל, והיו כולכם בעצה אחת וכו'. פירוש אם כל אחד מכין עצמו בכוחות עצמו, לפי בחינתו ומדרגתו, אי אפשר שתהיו באגודה אחת ובעצה אחת, כי אין הכנה של אחד דומה לחבירו, וכל אחד נמצא בדרגא אחרת. אבל אם תשיגו את האמת, שלפי ערך גדלות הבורא, אחר כל ההכנות עדיין אינו כלום, אלא תקיימו את המצוות מתוך הכנעה ושפלות, היינו רק

וכל ההכנה למצוות צריך להיות בדרך של ביטול, וכמאמר הרה"ק הרבי ר' בונם זצלה"ה על מה שאומרים בשחרית דשבת קודש, שוכן עד מרום וקודש שמו, שהקב"ה מרומם על הכל, וא"כ איך נוכל לפתוח פה להללו ולשבחו, לזה ממשיך הפייטן, וכתוב רננו צדיקים בה', היינו בזה שכתבת בתורתך וציווית להודות לך, כמ"ש ולעבדו בכל לבבכם, ודרשו חז"ל (תענית ב.) זו תפילה, לכן אנחנו מוכרחים לקיים מצות המלך ולהתפלל לפניו.

וזהו מאמרו של הרבי מלובלין שביאר את הגמרא בראש השנה (טז.) למה תוקעין בראש השנה וכו' רחמנא אמר תקעו, ע"כ. היינו שזה הוא הכוונה הנבחרת בכל המצוות, שאנחנו עושים את מצוות ה', אף אם לא נדע שום טעם, ולא נרגיש שום אור ונעימות, ונעשה אותה מתוך ביטול לציווי הבורא יתברך.

ולכן עתה בהקמת המשכן, שבא לתקן חטא העגל, כשקרבו אל אהל מועד, ראה

ונראה לומר, דהנה העבודה של הפרה נעשית דוקא ע"י אפר, משא"כ בכל עבודת הקרבנות, מניחין מעט מן האפר אצל המזבח והשאר מוציאים לחוץ, אך כאן במצות פרה, כל עיקר העבודה הוא עם האפר. ואולי בא לרמז, שבכדי לקבל את ההתחדשות של פרשת החודש, צריך להקדים לה טהרה, שהיא ההכנה על ידי שהאדם משים עצמו כאפר, שאז נעשה ראוי להשראת השכינה, ובזה יקבל את ההתחדשות לקראת חג הפסח.

יה"ר שנזכה להכין עצמינו להשראת השכינה, וגאולת עולם על ראשינו, אמן.

מצד ההכרח לקיים גזירת המלך, שבזה כל ישראל שוים לטובה, אזי תוכלו להיות כולכם בעצה אחת, וביראה אחת.

ומעתה יתבאר הכתוב, זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, כאשר יעשה את המצוות רק מצד ציווי ה', שברוב רחמיו וחסדיו מקרב אותנו לעבודתו, או אז, וירא אליכם כבוד ה', תהיו ראויים שיתגלה קדושתו עליכם, עכתוד"ק.

והנה ידועים דברי הירושלמי (מגילה פ"ג ה"ה) רבי לוי בשם רבי חמא בר חנינה, בדין הוא שתקדים החודש לפרה, שבאחד בניסן הוקם המשכן, ובשני נשרפה הפרה, ולמה פרה קודמת, שהיא טהרתן של כל ישראל.

אחר אמירת לחיים

בעת ההוא בא היצר וטענתו בפיו, מה כחך ומה גבורתך, הלוא אינך ראוי לשרת לפני ה', וזהו אותו יצר הרע העבירו מלבכם, שבאותה שעה אסור לחשוב כלל על דברי היצה"ר, ובזו השעה צריך איש ישראל לחזק עצמו, 'זה הדבר אשר צוה ה' תעשו', והוא צוה לי כן, ויסמוך ליבו על ה' הטוב, שיזכה להשראת השכינה, וזהו וירא אליכם כבוד ה'. ויה"ר שנזכה לעבוד את ה' מתוך שמחה.

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו. והקשו המפרשים שלא נאמר מהו הדבר אשר צוה ה' תעשו. וחז"ל מפרשים (ספרא פר' שמיני) אמר להם משה לישראל 'אותו יצר הרע העבירו מלבכם', ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום וכו'.

ונראה לומר שבעת שהאדם בא לאהל מועד, דהיינו לעמוד ולשרת לפני ה', יש לו להיות סמוך ובטוח שה' יקבל תפילתו ועבודתו ברחמים, כי בדרך כלל

סעודה שלישית

פרשת ויקרא – שבת זכור תשפ"ד לפ"ק (ערב פורים)

כן באמת. ובזה יתבאר גם מה שאנו מבקשים בכל מוצאי שבת קודש בשעת 'הבדלה', אחר אמירת הפסוק ליהודים 'כן תהיה לנו', כי בקשתינו בתחילת השבוע הוא, שהאורה והשמחה שלנו, לא תהא מעניני גשמיות אלא מתורה ותפילין וכו' עכד"ק.

ובדומה לדרך זה פירש הרה"ק רבי לייבעלע אייגר זי"ע, 'אורה' זו תורה, שאכן לענין מעשה בפועל קיימו את התורה גם קודם לזה, אך עתה עשו את כל המצוות עם התקשרות ברצון ובפנימיות הלב, וכדברי חז"ל (שבת פח,

כתיב במגילת אסתר (פרק ח'), ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר. ודרשו בגמרא (מגילה טז, ב) אורה זו תורה, שמחה זה יום טוב, ששון זו מילה, ויקר אלו תפילין, והקשה כ"ק אזור' זצלה"ה דלכאורה גם בזמן הזה יש לנו את כל המצוות הללו, ולמה דרשו כן דוקא על הזמן של נס פורים.

ויש לבאר, דבימי מרדכי ואסתר הגיעו בני ישראל לדרגא והשגה כזאת עד שהרגישו בחוש, שהאור הוא התורה, והשמחה הוא המצוות, לכן דוקא אז דרשו אורה זו תורה וכו', כיון שהרגישו

א) 'הדור קבלוה בימי אחשוורוש' וברש"י מאהבת הנס שנעשה להם, קיימו מה שקיבלו כבר. שזכו לקבל את התורה באהבה וברצון.

וכן ה'שמחה' של יום טוב היה אז בשלימות, שכן פורים הוא שורש בחינת השמחה של כל הימים טובים. ו'ששון' שגם מצוות 'מילה' קיימו בדרגא גבוהה, שלא שמרו רק על מעשה המילה, אלא מרדכי הוא מר דרור ענין ריח טוב שמורה על קדושת המילה ולכן המן, שהיא משורש קליפת עמלק המתנגד לקדושה כדמצינו שזרק מילות כלפי מעלה, כשראה את מרדכי עם הצלם אלוקים על פניו, נתבטלו כל כוחותיו, והיה נמאס בעיני עצמו, ולזה רצה להשמיד ולהרוג וגו',

וכן מה שדרשו 'ויקר' אלו תפילין שבראש, כמו שנאמר (דברים כח, י) וראו

כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, שלא רק לבשו תפילין אלא היה בבחינת תפילין שבתוך הראש שזכרו את השי"ת, כדמצינו 'כי נפל פחד היהודים עליהם' עכ"ל"ק.

יהי רצון ש'כך תהיה לנו', שנזכה ביום הפורים להתקשר למצוות בלב שלם, כי ביום זה מאיר במשך כל היום ההארה של מרדכי הצדיק המעורר את הנקודה הפנימית, שכן פורים הוא היום טוב של האהבה המסותרת, ולכן מתרומם פנימיות הקדושה אצל כל אחד ואחד מישראל.

יעזור השי"ת שנזכה תמיד לקיים, שיויתי ה' לנגדי תמיד, ונרגיש שמחה של מצוה, ונזכה לכל ההשפעות טובות של יום הפורים, ובמהרה נזכה להיגאל ברחמים אמן.

הזפייע ויצא לאור

הספר הקדוש שרבים ציפו לאורו

אור יצחק

מאת הרב הקדוש צדיק יסוד עולם

אוהבן של ישראל

רבי יצחק מאמשינאוו

זכותו יגן עלינו

אמרים עמוקים מלאים התחזקות

המטהרים את הלב

ומלהיבים את הנפש

ניתן להשיג

בחנויות הספרים המובחרות

